

Ο ΑΡΑΜΙΣ

[Ὁ γλυκὺς τραγουδιστὴς τῶν δημοτικῶν ἁσμάτων]

Ο ΑΡΑΜΙΣ

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΑΣΜΑΤΩΝ

[Σκιαγραφία]

QΥΤΕ ὁ στενὸς ὧδε χῶρος, οὔτε ὁ προορισμὸς τοῦ «Ἡμερολογίου» ἐπιτρέπουσιν ἡμῖν, ὅπως ἐνδιατρίψωμεν ἐπὶ μακρὸν εἰς τὸ μέγα ἀληθῶς ἐθνικὸν καὶ καλλιτεχνικὸν ἔργον τοῦ ἐμπνευσμένου τραγουδιστοῦ τῆς δημοτικῆς ἡμῶν Μούσης. Ἡ φήμη του ἄλλως τε προηγήθη ἤδη ἐπὶ τοσοῦτον, ὁ ἐλληνικὸς τύπος ἡσχολήθη ἐν ταύτῃ λεπτομερείᾳ, ὁ δὲ εὐρωπαϊκὸς ἀνέλυσε, ἐξῆρε καὶ ἐτόνισε μετὰ τοιοῦτου ἐνθουσιασμοῦ τὴν ἐργασίαν τοῦ λιγυμολοῦ ἐομηνευτοῦ τῶν ἐθνικῶν ἡμῶν ἰσμάτων, ὥστε οὐδὲν νέον θὰ εἶχομεν νὰ προσθέσωμεν. Διὰ τοῦτο περιοριζόμεθα, χάριν μάλιστὰ τῶν ἐν τῷ ἔξω ἐλληνισμῷ πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Ἡμερολογίου, νὰ γνωρίσωμεν τὴν συμπαθεστάτην καὶ ἐκφραστικὴν μορφήν τοῦ Ἑλληνοσ τροβαδούρου διὰ μιᾶς τῶν τελειωτέρων καὶ καλλιτεχνικωτέρων εἰκόνων αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἐδημοσιεύθησαν ἄχρι τοῦδε, νὰ σκιαγραφῆσωμεν δὲ δι' ὀλίγων ἁδῶν γραμμῶν τὸν ἐθνικὸν τραγουδιστήν.

* *

Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἄραμις» κ. Περικλῆς Ἀραβαντινὸς τυγχάνει, ὡς γνωστὸν, ὁ νεώτερος ἀδελφὸς τῆς ἐγκρίτου ἡπειρωτικῆς οἰκογενείας.* Γεννηθεὶς καὶ ἀνατραφεὶς εἰς Ἰωάννινα, τὴν κοιτίδα τῶν ὠραίων ἱστορικῶν καὶ ἐθνικῶν παραδόσεων, ἐνθα διεσώθη τὸ ἀκραιφνέστερον ἰδίωμα τῆς δημώδους γλώσσης καὶ διεπλάσθη ὁ ρυθμὸς καὶ τὸ μέλος τῆς ὁρσεσθίου Μούσης, ἐλί-

* ΣΗΜ. Πρεσβύτεροι αὐτοῦ ἀδελφοὶ εἰσὶν οἱ διακεκριμένῃ θέσει ἐν τῇ ἀθηναϊκῇ κοινωνίᾳ κατέχοντες κ.κ. Σπ. Ἀραβαντινὸς δικηγόρος καὶ τέως ἀρεοπαγίτης· ὁ γνωστὸς εἰς τὸν τραπεζιτικὸν καὶ χρηματιστικὸν κόσμον Κωστ. Ἀραβαντινὸς καὶ ὁ Α. Ἀραβαντινός, ὁ ἐπιφανὴς ἰατρός καὶ ἐγκυκλοπαιδικώτατος συγγραφεὺς, ὃν ἤδη ἐγνωρίσαν οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Ἡμερολογίου» ἐκ τῆς ἐν αὐτῷ πολυτίμου συνεργασίας του.

κνισε τὴν ψυχὴν αὐτοῦ εἰς τὴν περιπάθειαν καὶ τὴν μελωδίαν τῶν δημοτικῶν τραγουδιῶν, τὰ ὅποια εἶχε μελετήσῃ, ἀποστηθίσει σχεδόν, ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι ὁ πατήρ του ὑπῆρξεν ὁ ἀκαταπόνητος συλλογεὺς ὄλων τῶν δημοτικῶν ᾠμάτων τῆς Ἠπείρου, τὸν ἔρωτα τῶν ὁποίων ἐκληρονόμησε ὁ μουσολήπτος υἱός. Βραδύτερον, σπουδαστῆς ὢν ἐν Ἀθῆναις, ἠκολούθησεν ἐξ ἐνθουσιασμοῦ πατριωτικοῦ τῷ 1879 τὸ ὑπὸ τὸν Σουλιώτην Ζῆκον Ζήκου ἀνταρτικὸν σῶμα ἀνὰ τὴν Ἀχαρνανίαν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὸ Ραδοβίζι τῆς Ἠπείρου, ὅπου ἐπὶ μῆνας πολλοὺς ζήσας τὸν ἐλεύθερον βίον τῶν βουνῶν ἤκουσε καὶ ἐξέμαθεν ὅλα τὰ ἀρματωλικά καὶ ποιμενικά ᾄσματα ὅσον οἶόν τε γνησιώτερα καὶ αἰγιέστερα. Μετὰ τινα χρόνον, ἐκτίων τὴν ἐν τῇ ἐλευθέρᾳ πατρίδι στρατιωτικὴν θητείαν, συνεχρωτίσθη καὶ συνέζησε μετὰ συστρατιωτῶν ἐξ ὄλων τῶν μερῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὰς ἐπαρχίας, τοὺς στρατῶνας, τὰ στρατόπεδα, οὕτως ὥστε ἐπλούτισε τὸ repertoire τῶν δημοτικῶν τοῦ ᾠμάτων, τὰ ὅποια, κεκτημένος ὠραίαν φωνὴν βαρυτόνου, ἔψαλλεν ἀδιαλείπτως μετὰ πάθους, μετ' ἀγάπης, μετὰ βαθείας καλλιτεχνικῆς συγκινήσεως. Οὕτως ἐξηγεῖται πῶς ὁ Ἕλλην τραγουδιστής, ἀν καὶ ἐπὶ εἰκοσαετίαν περίπου βιώσας εἰς τὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ ἐγκύψας εἰς τὴν μελέτην καὶ τὴν ἀσκήσιν τῆς ξένης μουσικῆς, διετήρησεν ἀμειώτον οὐχ' ἤττον ὅλην τὴν δροσερότητα καὶ τὴν περιπάθειαν καὶ τὸ ἀκραίφνωσ ἑλληνικὸν εἰς τὸ ᾄσμα τῆς ἑλληνικῆς Μούσης. Ἐν τῷ Ὁδεῖῳ τῆς Νεαπόλεως καὶ τοῦ Μιλάνου ἐπίδοθεῖς ἐπὶ μακρὸν εἰς σπουδὰς ὠδικῆς καὶ θεωρίας ἐνεθάθυεν ἰδιαιτέρως εἰς τὴν μελέτην τῆς δημώδους μουσικῆς τῶν διαφόρων λαῶν, καὶ δὴ τῆς τῶν Σκώτων, Ἰρλανδῶν, Τσέχων, Σουηδῶν, Οὐγγροβλάχων καὶ Σλαύων. Κατανοήσας δὲ ὅτι παρὰ τοῖς λαοῖς τούτοις τὰ δημῶδη τῶν ᾠσματα ἐγένοντο ἢ ἀφετηρία πρὸς ἀνάπτυξιν καὶ τῆς ἐθνικῆς τῶν μουσικῆς, συνειδὼς δὲ ὅποιον ἀνεκμετάλλευστον καὶ ἄγνωστον σχεδόν πλοῦτον μελωδίας καὶ πάθους καὶ ἀφελοῦς ἀρχαιοπρεπείας καὶ διατονικῶν χρωματισμῶν καὶ πρωτοτυπίας καὶ ἀπλότητος καὶ ποικιλίας ρυθμοῦ ἐγκλείουσι τὰ δημῶδη ᾄσματα τῆς Ἑλλάδος, συνέλαβε καὶ ἠλεκτρίσθη καὶ ἐξήρθη εἰς ἓν ὠραῖον ὄνειρον, εἰς ἓν εὐγενὲς ἰδεῶδες : νὰ ἀναστήσῃ τὴν δημοτικὴν Μοῦσαν ἐκ τῆς νεκροφανείας τῆς νὰ τὴν ἀναγεῖρῃ ἐπὶ βάθρου ὑψηλοῦ καὶ περιφανοῦς· νὰ καταδείξῃ τὴν καλλονὴν καὶ τὴν αἰγλήν τῆς· νὰ προσελκύσῃ τὸν θαυμασμόν, τὴν μελέτην καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς αὐτὴν οὐ μόνον τῶν ξένων, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν τῶν ἐν Ἑλλάδι, πρὸ πάντων ἡμῶν, μεταδίδων οὕτως καὶ ἐμφυσῶν τὴν ἀκράνδατον πίστιν του, ὅτι ἡ

δημώδης μουσική δύναται καὶ ὀφείλει νὰ ἀποβῆ ἡ ἀστείρευτος πηγὴ καὶ ἡ πρώτη ἐδραία βῆσις τοῦ μουσικοῦ μέλλοντος τοῦ ἔθνους. Εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι ὁ Ἄραμις, ὡς ἀπόστολος ἐνὸς ἐθνικοῦ ἰδανικοῦ, ἐπιζητεῖ νὰ μυήσῃ εἰς τὴν ὡραίαν θρησκείαν του ἡμᾶς πρὸ πάντων τοὺς Ἕλληνας! Ἡ φράσις δὲν εἶνε ἀπλῶς ῥητορική. Ὄταν ὁ ἔνθους τραγουδιστής, παλινοστήσας μετὰ δεκαοκταετῆ ἀποδημίαν εἰς Ἀθήνας, συνήντησε τὸ πρῶτον τὴν μουσικὴν τῆς φρουρᾶς συνοδεύουσαν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν εἰς τὰ ἀνάκτορα, ἠσθάνθη καιρίον πλήγμα εἰς τὴν πατριωτικὴν του καρδίαν ἀκούων αὐτὴν παιανίζουσαν, ἀντὶ ἐνὸς ἐκ τῶν τόσων ἐθνικῶν θουρίων, τὸ ἀρκετὰ ἐκβεβαχυμένον καὶ παραπαῖον τσιριμπιριμί!!

* * *

Τὴν εὐσεβῆ ταύτην ὄσφω καὶ πεφωτισμένην πίστιν τοῦ ὁ Ἄραμις κρατύνει καὶ ἐμπνέει διὰ τοῦ ἰδίου παραδείγματος. Τραγουδῶν διεγείρει θύελλαν ἐνθουσιασμοῦ. Ἡ ἐμφάνισίς του εἰς τὰ κέντρα τοῦ ἔξω ἑλληνισμοῦ ἀναζωπυρεῖ τὸ ἐθνικὸν γόητρον πλειότερον ἢ ὅσον ὅλοι ὁμοῦ οἱ πρόξενοι καὶ αἱ ἐγκύκλιοι καὶ ἡ γραφειοκρατία τοῦ ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν. Τὸ κήρυγμά του δὲ ὑπὲρ τῆς δημώδους μουσικῆς, τὸ ὁποῖον ἐξάγει μελέτη ἐνδεδεληγῆς καὶ μόρφωσις εὐρεῖα, κήρυγμα συνδεόμενον πρὸς τὴν ἱστορίαν, τὰς παραδόσεις καὶ τὸ μέλλον τοῦ ἑλληνισμοῦ, εἶνε ἀναττιρορήτως ἀπὸ τὰς εὐγενεστέρας ὑπηρεσίας, ἃς δύναται νὰ ἀποτίσῃ Ἕλλην εἰς τὴν πεφιλημένην του πατρίδα.

ΕἰΣ ΛΟΓΙΑΝ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔ,

ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΝ.

Ὁ σὸς ὁ ἔρω, ὡς μοι φῆς, διαπλεγῆς τυγχάνει ...
 ἤγουν, ποῦ λέμε, ἀναψες καὶ καί'ς ἴσ' ἂν τὸ καζάνι.
 Καὶ ὄμως μιά σου δοτικὴ ἐμένα μὲ παγώνει,
 κ' ἓνας σου ὑπερσυντέλικος μὲ ἀποτελειώνει.

Ἄν τύχη δὲ νὰ στρημωγοῦν καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου,
 βλαστήμα τα!.. ὁ ἔρω σου μὲ φέρνει ... ἄνω-κάτου!!

ΣΑΤΑΝΑΣ